

Илиян Димитров

Човек

„Тогава Исус биде отведен отъ Духа в пустинята,
за да бъде изкушаван отъ дявола.“

Евангелие от Матей 4:1

Слънцето отново залязва – кървавочервено като зла прокоба. Опитвам се да го спра: крещя и хвърлям камъни с все още здравата си дясна ръка и проклинам живота, съдбата и най-вече Него за това, че ми причинява цялото това страдание.

Небето е толкова високо! Не съм аз този, който ще спре слънцето. То ще залезе отново. И отново ще падне нощ. И всичко ще започне отначало...

Крещя докато думите се слоят в един единствен крясък, който с усилие разкъсва свитото ми и изсъхнало гърло. Светът плува в сълзите ми на безсилие. Ръката ме боли, но дълго след като съм престанал да викам, а само скимтя от болката, продължавам да хвърлям камък след камък към хоризонта, докато болката ме поваля на земята и аз падам в червената прах и плача.

Колкото повече избледнява светлината на деня толкова по-осезаем става Гласът в главата ми. Усещам го по ръба на съзнанието си: като думите на песен, които ти убягват колкото и да повтаряш познатата мелодия. Но аз не искам да го чувам! Искам да крещя, да го надвикам, да го заглуша, но не мога защото гърлото ми е възпалено и подуто. Едва дишам. Поемам си дъх в мъчителни хрипове и с усилие издишам, от което дробовете ужасно ме болят. Въздухът е като течния напалм, с който гориха вьетнамците във войната, изгарящ и смъртоносен. Боли, но болката е приятел защото заглушава Гласа поне за сега, поне през деня, после, когато падне мракът той отново ще се появи, но тогава нищо не може да го заглуши.

Лявата ми ръка ужасно ме сърби. Ако не бях това, което съм кръвоизливът със сигурност щеше да ме убие, но вместо това сега само ме сърби. Дланта липсва от китката надолу. Вчера си беше на мястото, но тази сутрин когато ... "се събудих" я нямаше...

Изгризана до кокал! Когато дойдох на себе си тази сутрин и видях какво се бе случило, се смях. Смях се докато не загубих съзнание...

Правя го вече от една седмица. Така поне твърди часовникът ми. Някакви си мижави седем дена!.. А сякаш са минали хилядолетия. Времето не съществува тук, само болката жегата и Гласът...

Часовникът. Ако го носех на лявата ръка, както всички, сега нямаше да е в мен. Щеше да е паднал. Защото ръката ми липсва..

А всички знаем къде се намира тя нали?.. Нали?.. но ... шшт!... Тихо, тихо... ха-ха-ха... Никой да не е казал и дума. Никой!...

Ще повърна! Искам го. Навеждам се и бъркам с мръсните пръсти в гърлото си, но от стомаха ми се излива само жлъч и слюнки. Нищо.

Няма нищо. Повърнах я още сутринта! Сега в стомаха ми няма нищо. НИЩО! Ха-ха-ха...

Жегата е ужасна! Прекарах деня като се криех под скалите, търсейки прохлада облегнал се на някой голям камък, но това не помага. Не и тук. До обед всичко се е нагрело като фурна. Кожата ми е напукана и възпалена. Беля се като змия. Боли ме. Езикът ми е подут и отеكل. Не съм пил вода вече от два дена. Бъбреците ми горят. Сякаш някой забива нагорещени шишове в тялото ми.

Последния път когато сложих нещо в, устата си беше на онази бензиностанция в средата на пустинята, точно на входа на самата долина. В нея имаше само един човек. Старец с побеляла коса, почти сляп. Само погледна в моята посока без изобщо да съм сигурен дали ме е видял през побелелите си от пердета очи. После отместа поглед и продължи да се люлее на древния си плетен стол, който при всяко помръдване тихо скърцаше.

В магазина всичко беше покрито с дебел слой червена прах. Сякаш от години никой не бе минавал от тук. Всичко беше застинало в очакване. А аз бях този, когато очаквах...

Хладилниците не работеха. Нямахше нищо студено за пиене. На едната стена висеше череп на някакво животно. Лениви мухи жужаха в жегата. Радиото или не беше настроено или изобщо не можеше да хваща каквато и да било станция и предаваше само статичен шум, но старецът не го спираше.

Консервата с ананасов компот имаше вкус на десетцентови монети. Но все пак беше нещо за ядене. Тогава все още исках да ям...

Стареца не ми каза нищо. Просто ми подаде белезниците.

Нямах повече работа тук. Трябваше да си тръгна. Бях получил това, което ми се полагаше.

Взех белезниците и два пакета цигари и продължих към долината.

Някъде бях чел, че ако свариш пакет цигари и дадеш водата на един кон, конят щял да умре...

...Пал Мал. Цигарите бяха Пал Мал!...

Вчера изядох двата пакета. Беше ужасно. Сякаш в корема ми имаше бясна котка, която го раздираше отвътре. Боля ме много, но така беше по-добре защото така и не го чух когато се появи. Гласът!

Ако сега имах още два пакета щях отново да ги изям. Но не искам да се връщам в бензиностанцията. Знам какво ще намеря там. Той ми го показа. Направи го с моето собствено тяло. За да ме накаже за това, че се опитах да се самоубия...

Помня, че когато го захапах за гърлото старецът дори и не извика...
...а аз (Той) се смеех!...

Край мен сухият вятър въргала вълма храсти сякаш са някакви призрачни топци за футбол и ги насочва към входа на долината. Той е там. Мога да го чуя как ме зове. Когато не мога да устоявам на гласа му, ще си сложа белезниците. А утре, когато се събудя без дясна ръка ще си ги щракна около глезена. После около другия глезен. После се надявам да съм вече мъртъв. Защото не може аз да съм избраният. Не искам да бъда аз...

Металната тръба не прилича на кръст, но върши същата работа. По важното е, че е здраво забита в земята и като се заключа с белезниците не мога да се измъкна по никакъв друг начин освен...

При Него изкушенията са продължили четиридесет дни. Четиридесет дни! Не знам той как е издържал. Аз не мога. Не мога! Не мога!!!...

Казват, че бил син Божий, но аз знам по-добре. Бил е просто човек. Както всички останали, които са били избирани. Но никой освен него не е издържал. Никой. Нито преди, нито след това. Никой!...

А все някой трябва да изкупи греховете. Всичките грехове. Човешките. Все някой...човек.

КРАЙ

© Илиян Димитров

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/370>]